

του βίου των οφείλεται προπάντων εἰς τὴν μεγάλην των ὀκνηρίαν, διότι ἐργάζονται μέλις ὅσον ἀρκεί διὰ τὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας.

Ὁ κύριος Κορβίτος ἐβεβαίωσε τὸν κύριον Βιλλιέρ ὅτι εἶνε ἄνθρωποι πιστοί, καὶ τὸ ἄλλο πρῶτ' ἀμέως, ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐξείκνησε μὲ ἄλην του τὴν ἀκολουθίαν, ἐκτὸς τοῦ Βερνάρδου, ὁ ὁποῖος, ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του, δὲν ἐπρέπε νὰ ἐκτεθῆ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου.

Ὁταν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Σάντα - Ἐσπεράνταν, οἱ Πούροι ἐχωρίσθησαν. Δύο μόνον ἔμειναν μὲ τὸν κ. Βιλλιέρ οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἐμῆχαν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰκολουθήσουν τὰ ἴχνη τῶν μαύρων δραπέτων. Ἐνας μὴ γὰς κ' ἓνας Βραζιλιανὸς τοὺς συνώδευσαν.

Οἱ δύο ὀδηγοὶ τοῦ κ. Βιλλιέρ ἐξέπληρωσαν πιστῶς τὴν ἐντολήν των καὶ τὸν ὠδήγησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Χόφεν.

Ὁ Γερμανὸς ἔλειπεν. Εἶχε φύγῃ μὲ τοὺς μισοὺς του ἀνθρώπους, διὰ τὰ κυνηγητὴ κατὰ μαύρους μαρρὸ ὁ νόσος, πού του εἶχαν κλέψῃ ζῶα καὶ γεννήματα. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τον περιμένῃ ὁ κ. Βιλλιέρ διὰ νὰρχίσῃ τὴν ἐπιθεώρησιν.

Ἐπῆρε μαζί του μόνον τὸν φίλον του Ἀνδρῆικον καὶ τὸν μπάρμπα - Φλατάκ. Ὁ ἰατρὸς ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ ἐν ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, μαζί μὲ τὸν Νορξέκ. Ὁ ὑπολοίαρχος ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁταν ὁ κ. Βιλλιέρ εὑρίσκει κανένα δένδρον πολυτίμον, διὰ βαφὴν ἢ ξυλείαν, ἢ δενδρόλλια καὶ θάμνους ποὺ ἔκαμναν σπόρους ἀρωματικούς ἢ κόμμι (γόμμαν), ἔπερνε δείγματα, τὰ ὁποῖα ἐφορτῶντο ὁ Φλατάκ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ κ. Χόφεν ἔκαμνε τὸν ὀδηγόν.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ὁ κ. Βιλλιέρ ἐπροχώρησε περισσότερο ἀπὸ τὸ συνειθισμένον μέσα εἰς τὸ δάσος, ὁ ὀδηγὸς ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ κόψῃ καρπούς.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, κρότος κλάδων, τριβομένων ἢ θραυσμένων, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀνδρῆικου. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε καὶ μίαν κραυγὴν, ἀλλὰ θὰ τῷ ἦτο ἄδύνατον νὰ εἰπῇ ἂν ἦτο κραυγὴ ἀνθρώπου ἢ κραυγὴ ζώου.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε.

Ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ κ. Βιλλιέρ. Ἐπέρασαν ὀλίγη ὥρα, καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐφώνησε τὸν ὀδηγόν. Κανείς δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς περιμένωμεν! εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Ἐπερίμεναν ἀρετὰ, ἀλλὰ ὁ Σερούμας (ὁ Ἰνδὸς) δὲν ἐράνη.

Ὁ κ. Βιλλιέρ καὶ ὁ Ἀνδρῆικος τὸν ἐφώνησαν καὶ πάλιν, μὲ ὄλην τὴν δύνα-

μιν τῶν πνευμένων των, ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τον ἀναζητοῦν.

Ἐπροχώρησαν καμμιὰ διακόσμη βήματα, καὶ εἶδαν εἰς ἓνα μέρος πολλοὺς κλάδους σπασμένους καὶ φύλλα σκόρπια. Ἦτο σημεῖον ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχε γίνῃ κάποια συμπλοκή.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε, κύριε! ἐφώνησεν ἐξαφνα τὸ ναυτόπουλο.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Αἶμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῆικος, κ' ἔδειξε μερικὰ φύλλα μὲ κηλίδας ἐρυθράς.

— Νὰ κ' ἐδῶ, ἐπρόσθεσεν ὁ Φλατάκ μετ' ὀλίγον.

— Κάτι δυστόχημα θὰ συνέβῃ εἰς τὸν Σερούμαν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ πολὺ ἀνήσυχος.

Ἐκύτταξαν νὰ ἰδοῦν ἂν αἱ κηλίδες τοῦ αἵματος ἐπροχωροῦσαν, ἀλλὰ δὲν ἤσαν ἄλλας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὕψωναν τὴν φωτὴν κ' ἐκράζαν τὸν ὀδηγόν. Κανείς δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φωνὰς των. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ κλίματα ἢ νύκτα ἔρχεται γρήγορα.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὴν Μπουένα - Βίταν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. «Φθάνει νὰ εὑρωμεν τὸν δρόμον» ἐσυλλογίσθη συγχρόνως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Μία νύξ εἰς τὰ δάση. — Οἱ μαύροι μαρρῶνοι. — Λιχμάλωτοι. — Τὸ στρατιωτικὸν τῶν μαύρων. — Ὁ μέγας Μαλγάσιος — Θεὸς κρίσιμος.

Ἐγύρισαν ὀπίσω. Δυστυχῶς, βασιζόμενοι εἰς τὸν ὀδηγόν των, δὲν ἐφρόντισαν νὰ παρατηρήσουν ἀπὸ ποῖον δρόμον εἶχαν ἔλθῃ. Ἐπειτα πρέπει νὰ ἐζησε κανείς πολὺν καιρὸν εἰς τὰ δάση, διὰ νὰ εἰσπορῇ νὰ εὑρίσκη τὸν δρόμον μέσα εἰς τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δένδρα καὶ εἰς τοὺς θάμνους, ὅπου μόνον στενά μονοπάτια ὑπάρχουν, σχηματιζόμενα ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν ἀγριμῶν. Μόνον τὸ μάτι ἐνὸς μαύρου εἶνε ἱκανὸν νὰνακαλύψῃ δρόμον μέσα εἰς τέτοιον λαβύρινθον.

Ὁ κ. Βιλλιέρ καὶ ὁ Ἀνδρῆικος εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἡ νύκτα ἐπλησίαζε. Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀγριῶν ζώων ἄρχισαν νὰκούωνται ἀπὸ μακρῶς.

Διὰ νὰ μὴ φοβῆσθαι τὸν μικρὸν του σύντροφον, ὁ κ. Βιλλιέρ ἐκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν του.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φθάσωμεν ἀπόψε εἰς τὴν Μπουένα - Βίταν, εἶπε πρέπει νὰ κοιμηθῶμε ἐδῶ.

— Ἄς εἶνε... εἶπεν ὁ Ἀνδρῆικος, ὅχι πολὺ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν.

— Φοβάσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φλατάκ.

— Ὁχι... ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ;

— Ἄν μᾶς φάγουν τὰ λεοντάρια; — Πρῶτον καὶ κύριον, διέκοψεν ὁ Ἐπιθεωρητὴς, πρέπει νὰνάψουμε φωτιά. Ἦναι ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ διώξουμε τὰ θηρία...

— Καὶ γιὰ νὰ μαγειρέψουμε τὸ φαγί μας, ἂν εἶχαμε φαγί, ἐψιθύρισεν ὁ Φλατάκ.

— Πεινᾷς, Ἀνδρῆικε; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ὅτι δυσάρεστον καὶ ἂν συνέβαινε εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρῆικον, δὲν ἦτο ποτὲ ἱκανὸν νὰ του κόψῃ τὴν ὄρεξιν.

Καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ μὲ βαθὴν στεναγμόν.

Ὁ Φλατάκ εἶχεν ἓνα σάκκον εἰς τὴν ράχην του ἔπειδὴ ὁμοῦ τὸ πρῶτ' εἶχε γίνῃ ἀρετὰ γενναία ἐρῶδος εἰς τὰ τροφιμα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε, ὅσα ἔμειναν δὲν ἦσαν ἀρετὰ διὰ τὸ δεῖπνον τριῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα ἐπρέπε νὰ συλλογισθῶν καὶ τὸ πρόγευμα τῆς αὔριον.

Ἐνῶ ὁ κύριος Βιλλιέρ ἐμοίραζεν εἰς τρία ἴσα μερίδια τὴν γαλέτταν καὶ τὸ ὀλίγον ψητὸν κρέας ποῦ εὑρέθη, ὁ Φλατάκ ἐμάζεψε ξηρὰ ξύλα διὰ νὰνάψῃ φωτιάν.

Ὁ Ἀνδρῆικος ἐπῆγε νὰ κόψῃ καρπούς ἔπειδὴ ὁμοῦ τοῦ παρήγγειλαν νὰ μὴν ὑπομακρυνθῇ, ἢ συγκομιδὴ του δὲν ἦτο καὶ τόσο πλούσια.

— Τί λέγεις διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ὀδηγοῦ μας, Φλατάκ; ἠρώτησε τὸν ναῦτην ὁ κ. Βιλλιέρ, ρίπτον βλέμμα τριγύρω του διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἄκουγεν ὁ Ἀνδρῆικος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ τρομάξῃ.

— Λέγω, κύριε, ὅτι ὁ δυστυχῆς Σερούμας ἐφαγώθη ἀπὸ κανένα θηρίον.

— Ὁχι, διότι θὰ εὑρίσκαμεν κομμάτια ἀπὸ τὰ φορέματά του, καὶ σημεία πάλης πλέον φανερά.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἐσκοτώθῃ ἀπὸ ληστας ἢ ἀπὸ ἀγρίους.

— Ἀπὸ μαύρους μαρρῶνους μᾶλλον. Σιωπῇ... τὸ ναυτόπουλο!

Πάντοτε πρόθυμος νὰ διδῇ τὸ καλὸν παράδειγμα, ὁ κ. Βιλλιέρ ἀνέλαβε τὴν πρώτην φυλακὴν κ' ἐνῶ ὁ Φλατάκ καὶ ὁ Ἀνδρῆικος ἐξηπλώθησαν πλησίον τῆς φωτιᾶς, ἐκεῖνος ἐκάθησε πλησίον των, ἐπάνω εἰς κορμὸν δένδρου, νὰφυρνῆσθαι μὲ τὸ χερί εἰς τὰ πιστόλια καὶ τὸ αὐτί του προσεκτικῶς, μὴν του διαφυγῇ καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος. Δύο ἀγωνιώδεις ὥραι ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Βιλλιέρ θὰ ἦτο ἀκόμη ζωηρότερα, ἂν ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί συνέβαινε τριγύρω του, εἰς τὸ σκότος τοῦ πυκνοῦ δάσους...

Εἰς ἀπόστασιν πενήντα βημάτων, πολλὰ σώματα μαύρα κ' ἐντελῶς γυμνά, ἦσαν ἐξηπλωμένα κατὰ γῆς. Δὲν ἐφαίνοντο παρὰ μόνον τὰ μάτια των, τὰ

ὁποῖα ἐλαμπαν εἰς τὸ σκότος ὡς πυγολαμπίδες.

Ἐρποντες τριγύρω εἰς τοὺς Εὐρωπαϊούς, ἐσημείωναν ἓνα κύκλον, ὁ ὁποῖος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐστένευε. Μετ' ὀλίγον, οἱ πλέον ἐμπροστινοὶ ἐφθασαν πολὺ σιμὰ εἰς τὴν φωτιάν. Κραυγὴ ὀξεῖα ἀντήχησεν ἐξαφνα. Με αὐτὸ τὸ σήθημα, οἱ μαύροι ἐσηκώθησαν διαμιάς ὄρθοι καὶ ἐφώρμησαν ἐναντίον τῶν λευκῶν.

Ἦτο ἄδύνατον νὰμυνοῦν. Τὸ ἐξαφνικὸν τῆς ἐφόδου καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγρθῶν ἔκαμνε τὴν ἄμυναν ἀνωφελῆ. Ὁ Φλατάκ ὁμοῦ ἐπλήγησεν ἓνα μαῦρον. Ἄλλ' ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος εἰδείζε καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὴν σὺνήθη του ψυχραιμίαν, ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι καθε ἀντίστασις ἦτο περιττή, κ' ἐκράτησε τὸ χερί τοῦ Ἀνδρῆικου, ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζετο νὰ παῖξῃ κατὰ τὸ μικρὸν κυνηγετικὸν του μαχαίρι.

Εἰς τὴν στιγμήν, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐδέθησαν χειροπόδαρα, οἱ δὲ μαῦροι τοὺς ἐφορτώθησαν καὶ... ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι! Εἰς τὸ σκοτάδι ἐπεριπατοῦσαν μὲ τόσην εὐκολίαν, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἔχουν μάτια γάτας. Οἱ θάμνοι ἐξέσχιζαν μὲ τὰγκάβια των τὰ χέρια καὶ τὰ πρόσωπα τῶν αἰχμαλώτων ἄλλ' εἰς τὴν ἀγωνίαν των, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν το ἐννοοῦσαν.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ ὀδυνηρὸν αὐτὸ ταξειδί, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἀρετὰς ὥρας, ἐφθασαν εἰς μέρος ἀδενδρον, ὅπου ἔκατε μίαν μεγάλην φωτιά.

Ἐκεῖ, πολλοὶ μαῦροι ἐκοιμῶντο κατὰ γῆα, ἢ συνωμιλοῦν, καπιζόντες καὶ πίνοντες.

Ἄπαισιον θεάμα!...

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἄνθη περίσσια σήμερα στολιζοῦν τὰ δάση, τίς δλόδροσες ἠσκιάδες, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά· μοσοχυρίζουν Ὡς κ' ἢ ἀχαρες τοῦ βράχου χαρσιμάδες.

Καὶ τὰ πουλιά γλυκύτερα λαλοῦνε, Ἄνθοστέφανωμένη ἢ νεϊότη ψάλλει, Τὰ κρυσταλλένι' αὐλάκια τραγουδοῦνε, Καὶ σιγοτραγουδεῖ τὰ γέρι πάλι.

Ὁ ἥλιος λάμπει λὲς μὲ χάριν ἄλλη. Κάτω στ' ὀλόφωτο τὸ ἀκρογιάλι, Τὰ κύματα ἀπαλώτερα σαλεύουν.

Καὶ σ' ὀλη τὴν εὐωδισμένην πλάσιν, Μόνα, σὲ κάμπους, σὲ βουνά καὶ δάση, Τὰ ἄνθη ζηλεμμένα βασιλεύουν!

ΑΓΙΑΝΗ Μ. ΚΟΥΗΠΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἀγαπητοὶ μου,

Ἦταν τὰς ἡμέρας, ἢ ἀτιμώσφαιρα εἶνε γεμάτη, — κ ε κ ο ρ ε σ μ ε ν η, καθὼς θὰ ἔλεγε κανένας φυσικός, — ἀπὸ ὕβρεις καὶ αναθέματα ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Τοῖς ἀξίζου. Δὲν ἦσαν πράγματα αὐτὰ ποῦ ἔκαμναν οἱ

εὐλογημένοι ἐκεῖ-πάνω, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην! Τὰ εἶδατε βέβαια εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐρριψαν βόμβας οἱ ἀθεόφοβοι μέσῃ εἰς πλοῖα καὶ εἰς καταστήματα, ἐναντίον τοῦ πληθῆους, ἐναντίον τοῦ στρατοῦ, κ' ἐφώνησαν, κ' ἐπλήγησαν καὶ κατετρόμαξαν καὶ κατέστρεψαν ἀνθρώπους ἄθώτους καὶ κτίρια ἄκακα. Κακοῦργοι λοιπὸν οἱ Βούλγαροι τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ βέβαια, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοῦργοι οἱ δρᾶσται τοιούτων ἀπαισιῶν σκηρῶν, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοῦργημα μίαν τόσον καταστρεπτικὴ καὶ ὀλεθρία χρῆσις τῆς δυναμίτιδος, τὴν ὅποιαν ὁ νόμος μας ἀπαγορεύει ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀλιεῖαν;...

Καὶ ὁ κόσμος κατηγανᾶκτησε καὶ ἐξηγέρθη, — ὄλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, παντοῦ, ὅπου ὁ τηλεγράφος μετέδωκε τὴν εἴδησιν τῶν φρικαλέων ἐκείνων σκηρῶν. Κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀκόμη περισσότερο. Οἱ Βούλγαροι, βλέπετε, εἶνε οἱ ἐχθροὶ μας. Εἶνε οἱ ἐχθροὶ τῆς φυλῆς μας, τοῦ ἔθνους μας, τοῦ Κράτους μας. Θέλου νὰ μεγαλώσωμεν αὐτοὶ καὶ νὰ μικρύνωμεν ἡμεῖς; θέλου νὰ προαδεύσωμεν αὐτοὶ, καὶ νὰ καταστραφῶμεν ἡμεῖς. Καὶ τὸ ἀνάπαλιν θέλομεν καὶ εὐχόμεθα ἡμεῖς. Διότι εἰμεθα ἀντίζηλοι, διότι ἔχομεν κάποτε τὰς ἰδίας βλέψεις, καὶ θέλομεν κάποτε τὰ ἴδια πράγματα.

Ἐχθροὶ μας λοιπὸν κύριοι οἱ Βούλγαροι. Καὶ τοὺς ὑβρίζομε, καὶ ὅταν μᾶς διδοῦν ἀφορμὴν, ὅπως αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ὅταν δὲν μᾶς διδοῦν: Κακοῦργοι οἱ Βούλγαροι, ἄξεστοι, ἀπολίτιστοι, βίαιοι, δολοφόνοι, ἀδικοὶ... Τέτοια πλέον ἀκούετε ὅπου σταθῆτε, καὶ διαβάσετε εἰς ὅποιον χαρτὶ πιάσετε.

Δὲν νομίζετε ὁμοῦ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε κατὰ τὸ ὁποῖον οφείλομεν ἐπίσης καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ἐχθρούς; Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψι του συμπάθειαν καὶ ἀντιπάθειαν, διὰ νὰ εἰπῇ τὸν δίκαιον λόγον του. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τοὺς Βουλγάρους δι' αὐτὰ ποῦ ἔκαμναν τελευταίως. Ἦσαν πραγματικῶς κακοῦργήματα καὶ θὰ τὰ πληρώσωμεν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγάλη ἀ-

δικία καὶ μεγάλη τύφλωσις, ἂν ἤρνούμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν, — καὶ ἡμεῖς οἱ ἐχθροί, — ὅτι οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ εἰδείξαν δύο ἀρετὰς: φιλοπατρίαν καὶ ἡρωισμόν.

Δὲν ἐκακούργησαν πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἀλλὰ διότι ἐνόμισαν, — κακῶς ἔστω, — ὅτι πρᾶττοντες οὕτω, θὰ ὠφελήσουν τὴν πατρίδα των. Καὶ διὰ τὴν ὠφελήσουν, ἐξέθεσαν εἰς κίνδυνον βέβαιον τὴν ζωὴν των, διότι ἤξευραν ὅτι θὰ καταδιωχθῶν, καὶ θὰ φουεθοῦν, καὶ θὰ συλληφθῶν, καὶ θὰ φυλακισθῶν. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶνε αὐτὸ, παρὰ ἡρωϊσμός, καὶ πῶς ἄλλως θὰ ὀνομαστοῦν παρὰ ἡρώες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἠτύοκτόνησαν ἐπειτα διὰ τὴν μὴ συλληφθῶν; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλοὶ μετὰ τὸ ἐγκλήμα εἰδείλασαν, κ' ἐπρόδωσαν τοὺς ἀδελφούς των. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀμαυρόνει τὸν ἡρωισμόν τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ ἡρωϊσμός, ὅπου καὶ ἂν ἐμφανίζεται, — ὁ ἡρωϊσμός ὁ ἔχων ἐλατήριον τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος καὶ ὄχι τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, — εἶνε ἀξίος θαυμασμοῦ. Καὶ σημειώσατε, ὅτι τὰ ἐγκλήματα τῆς Θεσσαλονίκης δὲν διέπραξαν κοινοὶ ἄνθρωποι, διὰ τοὺς ὁποῖους ἠμποροῦσαμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐπληρώθησαν διὰ τὴν κακοῦργήσων. Ὁχι! μετὰ τῶν κακοῦργων αὐτῶν ἦσαν καὶ καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη Βουλγαρικῶ Γυμνασίου! Καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν, ὅτι μίαν ἰδέαν ἐκίνησε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ γίνουιν δυναμιτισταί.

Οἱ Βούλγαροι δὲν ἀγαποῦν τοὺς Ἑλληνας, — ἀγαποῦν ὁμοῦ τὴν πατρίδα των. Καὶ τὴν ἀγαποῦν τόσο πολὺ, ὥστε χάριν αὐτῆς θυσιάζουν τὰ πάντα: καὶ τὴν ἡσυχίαν των, καὶ τὴν ἀτομικὴν των ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ζωὴν των. Ἰδοῦ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἠθέλα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν σας. Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ ἐχθροὶ εἰμποροῦν νὰ μας χρησιμοποιοῦν κάποτε ὡς δίδχημα καὶ ὡς παράδειγμα. Δὲν ὑποτιμῶ τὴν εὐφυίαν σας, καὶ δὲν φοβοῦμαι μήπως νομίσετε ὅτι σὰς λέγω νὰ μιμηθῆτε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰγαπαῖτε τὴν... Βουλγαρίαν, ἢ νὰ ὑπάγετε καὶ σεῖς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην νὰ ρίψετε βόμβες!...

Ἐννοεῖτε πολὺ καλά τί σας λέγω: Νάγαπαῖτε καὶ σεῖς τὴν Ἑλλάδα σας, ὅπως καὶ οἱ Βούλγαροι ἀγαποῦν τὴν Βουλγαρίαν των. Με τὸν ἴδιον φανατισμόν, καὶ μὲ τὴν ἴδιαν αὐταπάρνησιν. Καὶ ἂν ποτε λάβῃ τὴν ἀνάγκην σας ἡ πατρίς, καὶ σας ἐπιβάλῃ νὰ θυσιάσετε χάριν αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν σας, τὴν ἀτομικὴν σας ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν σας, νὰ μὴ διατάξετε νὰ τὸ κάμετε. — εἴτε καθηγηταὶ θὰ εἴθε τότε, εἴτε μαθηταί, — ὅπως δὲν διατάξουν οἱ Βούλγαροι καθηγηταὶ καὶ οἱ Βούλγαροι μαθηταί.

Αφού τὸ ὑποσχέθηκε αὐτὸ ἐνδομύχως, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι, δοθείσης περιστάσεως, εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ δεῖξετε, ἐπὶ εὐγενεστεροῦ πεδίου καὶ κατὰ νομιμώτερον τρόπον, τὸν ἴδιον ἥρωισμόν καὶ τὴν ἴδιαν φιλοπατρίαν, τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, εἰμπορεῖτε εὐσυνειδήτως νὰ ὑβρίσετε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλέσετε καλοῦργούς, δυναμιστιὰς, ἀπολιτιστοὺς, βαρβάρους...

Σὰς ἀσπάλαμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

« Ἡ γιαγιά δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἄρρωστη, κυρία Φάγγ, — ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία εἰς τὴν πλάκα, — διότι δὲν ἠθέλησε νὰ φῆσιν τὸν ἰατρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, πρὶν φτείσῃ τὰ κασαρά της. »

Ἡ κυράλαλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰποκριθῆ.

« Μὰ τί ἀσθενεῖται νομίζετε ὅτι ἔχει; ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία. Μὴν εἶνε τυχόν ἐκείνη, ποῦ λέγει ὁ κύριος Πάξ εἰς τὸ τηλεγράφημά του; νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, χαρακτῆρος προφανῶς νευροπαθολογικοῦ; Ἄλλ' ἡ κυρία Φάγγ οὔτε κἀν ἐχαμογέλασε διὰ τὸ ἀπόροπον αὐτό. »

« Φοβοῦμαι πολὺ μήπως, πρόκειται περὶ ἀρθριτικοῦ ρευματισμοῦ. »

Αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησίς της, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀστείον.

« ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἀρθριτικὸς ρευματισμός! ἀλλ' αὐτὸ διαρκεῖ μῆνες! »

— Μὴν ἀπελπίζεσθε πολὺ, προσέθεσεν ἡ κυρία Φάγγ, μαντεύουσα τί εἶπεν ἡ Αἰμιλία ἐν τούτοις ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι ἡ ἀσθένεια δὲν θὰ περάσῃ πολὺ γρήγορα.

Ἡ Αἰμιλία ἤρπασε τὸ κονδύλι ἀπὸ τὰς χεῖράς της:

— Ὡστε λοιπὸν δὲν θὰ ξαναπάγω εἰς τὸ σχολεῖον; καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ κάθημαι στὸ σπῆτι, διὰ νὰκούω ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ; ἀνὸ ἡ τ ἡ! χ ο υ τ ἡ! κ' ἕνα σωρὸ τέτοια ἐπιθετὰ; Τρεῖς ἡμέρες βασιτᾶ αὐτὸ φθάνει πιά. »

« Ἡ πλάκα τῆς κυρίας Φάγγ. »

Ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἀπήντησε τίποτε ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλεγαν καθάρωτα τὴν ἰδέαν της:

« Σὰς γνωρίζω, μίς Αἰμιλία! μὴ φαίνεσθε περισσότερο κακὴ ἀφ' ὅσον εἴσθε... ὅσον καιρὸν ἡ γιαγιά σας θὰ σὰς χρειάζεται, θὰ μένετε πλησίον της πιστῶς. »

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ ἰατρὸς Πρεσκόπιτς ἔλεγε πρὸς τὴν ἀσθενή:

— Ἀφοῦ ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὀφείλω νὰ σας εἶπω, κυρία, ὅτι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ μείνετε εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εἴσθε σήμερον, πολλὰς ἀκόμη ἐβδομάδας. Ἐπρέπε νὰ με φωνάζετε ἐνωρίτερα. Ὅπως δὴ ποτε, τίποτε σοβαρὸν αἰ ἀσθενεῖται ὅμως αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶνε πάντοτε μακρὰ. Θὰ σας στείλω ἀπὸ ἀπόψε μίαν νοσοκόμον τῆς ἐμπιστοσύνης μου.

— Δὲν μου χρειάζεται καθόλου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χωβ. Ἡ Αἰμιλία μού φθάνει.

— Ἡ Αἰμιλία; ἕνα κορίτσι δώδεκα χρονῶν;

— Εἶνε περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε.

— Ἀδιάφορον, εἶνε πάντα παιδί. Ὑπάρχει φόβος νὰ νακατέψῃ τὰ ἱατρικά, καὶ αὐτὸ θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπείας.

— Μὴ φοβῆσθε, γιατρέ! εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ καὶ πολὺ ἀφοσιωμένη.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς, κ' ἐπῆρε τὸ καπέλο του.

Ἡ Αἰμιλία τὸν παρεφύλαττεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Ἡ γιαγιά σας δὲν θέλει νοσοκόμον, εἶπεν ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἐξέφραζον εὐγλύτως οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς Αἰμιλίας. Καὶ δὲν θὰ σας λείψῃ δουλειά, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σκεπασθῇ, ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὸ κεφάλι, μὲ βάτες.

— Ἀλήθεια, γιατρέ;

— Μ' ἀφοῦ σὰς τὸ λέγω! Ἡ ἀσθενὴς πρέπει νὰ σκεπασθῇ ὅλη μὲ βάτες, διὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλλῃ καθόλου ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ.

— Καὶ τὰ χέρια της;

— Βεβαίως. Δὲν θὰ μείνῃ ἀπέξω, παρὰ ἡ μύτη της καὶ τὸ στόμα της, διότι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν νὰναπνέῃ.

— Μὰ τί ἔχει λοιπὸν;

— Ὅξεις ρευματισμούς, μ' ἐπιπλοκὴν ἐρυσιπέλατος. Ἦσυλάστε, θὰ τὴν σώσωμεν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως, νὰ μὴ πά-

ρετε τὸ ἕνα γιατρικὸ δι' ἄλλο. Μὴ σας κακοφαίνεται αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο παράδοξον διὰ νοσοκόμον τῆς ἡλικίας σας. Δότε μοι τώρα πέννα καὶ χαρτί, νὰ σας γράψω λεπτομερῶς τί πρέπει νὰ κάμνετε ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μὴ λησμονήσεται τίποτε.

Ἡ Αἰμιλία ἔγινε κατακόκκινη σὶν παπαρούνα. Καὶ ὁ γέρον ἰατρὸς ἤσθάνθη κάποιαν τύψιν πού τὴν προσέβαλεν, ὅταν τὴν εἶδε νὰ τῷ φέρῃ, ὅτι ἐξήγησε τόσοον εὐγενῶς, ὡς εἴαν τῆς εἶχεν ἀπευθύνη τὰ κολακευτικώτερα φιλοφρονήματα.

— Ἄς εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἴσως ἡ δουλειά θὰ γίνῃ καλλίτερα ἀφ' ὅσον φαντάζομαι.

Καὶ προσέθεσε δυνατὰ, μὲ τόνον γλυκύτερον:

— Θάρρος καὶ ὑπομονή! Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ διαρκῆσῃ πολὺ.

— Τί δυστυχία, κυρία Φάγγ! ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ! πρέπει νὰ κάμωμεν μεγάλην προμήθειαν ὑπομονῆς.

Ἐχρειάζετο τῷ νῦντι, «διὰ νὰ τὰ βγάλῃ κανεὶς πέρα» μὲ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς κυρίας Χωβ. Ἐπειδὴ ἡ Ἐσθὴρ ἔκαμνε πολὺν θόρυβον ἡ ἀσθενὴς δὲν τὴν ἤθελε, καὶ κατὰ προτίμησιν ὅλα τὰ βάρη ἐπιπταν εἰς τὴν Αἰμιλίαν. Ἡ γραῖα τὴν ἐβασάνιζε τώρα πολὺ περισσότερο.

Διέκρινεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ὀλίγα μόρια σκόνης εἰς τὴν ἐστίαν, ἡ ἕνα ἴστρον ἀράχνης εἰς τὸ ταβάνι. Ὁ ζωμός της πότε τῆς ἐφαίνετο πολὺ κρύος, καὶ πότε πολὺ ζεστός. Ἐστελλε τὴν ἐγγονὴν της δέκα φοράς τὴν ἡμέραν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀποθήκην τῶν τροφίμων καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔλειπε τίποτε καὶ ἄλλα τέτοια ἀναριθμητὰ. Διὰ νὰ εἰμεθαδῶς δικαιοί, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Κ^α Χωβ δὲν παρπονεῖτο πετῆ ὑπέφερε γενναίως καὶ ἀγογγύστως καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους καὶ ἄβουους ἄλλ' ἐγίνετο δεκάκις πλέον ἀσθενὴς, ὅταν ὑπώπτευσεν καὶ τὴν παραμικρὰν ἀταξίαν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Αἰμιλία ἐξετέλει τὸ ἔργον της εὐσυνειδήτως, καὶ μολονότι ἐθύμονε συχνά, ποτὲ δὲν το ἔλαμνεν ἐνώπιον τῆς μάμμης. Παραδείγματος χάριν, ὅταν ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεξημιόνετο διὰ τὴν ὑποταγὴν της, φωνάζουσα ὅτι θὰ ἐτρελλαινέτο ἐπιτέλους, καὶ ὅτι καμμίαν ἡμέραν θὰ ἐφευγεν, ἀφοῦ τὴν κατεχρῶντο τόσοον ἀσπλάγχχνος. Αὐτὰ ὅμως ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος, καὶ μετὰ βίας ἐχορήγει εἰς τὸν ἑαυτὸν της ὀλίγας στιγμὰς ἐλευθερίας, τὸ βράδυ, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ παραλάβῃ τὰς ἐπιστολάς τῆς μητρός της καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ. Διερχομένη, ἔβλεπεν ἐπὶ ποδῶς τὴν Χαράν, καὶ ἀπάλιν ἐπέστρεφε γενναίως εἰς τὴν θέσιν της, παρὰ τὴν κλινὴν τῆς ἀσθενοῦς.

Τὴν νύκτα, ἦτο ἀκόμη χειρότερα. Ἡ Ἐσθὴρ ἠγρύπνει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Χωβ ἄλλ' ἐξ αἰτίας τῆς κωφότητός της, δὲν ἦτο ἱκανὴ διὰ μεγάλην βεβήθειαν, καὶ συχνὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐξυπᾷ τὴν Αἰμιλίαν, ἡ ὁποία ἐ λ α γ ο - χ ο ι μ ᾶ τ ο, μισοσενδυμένη, ἔτοιμη νὰ πεταχθῇ μόλις τὴν ἔκραζαν. Ἡ Ἐσθὴρ δὲν ἀπεφάσισε νὰ τὸ κάμνῃ παρὰ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, διότι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κερασίου τῆ ἦτο πολυτιμώτερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν της ἄλλ' ἦσαν νύκτες, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐσ χ ᾶ τ ἡ αὐτὴ ἀνάγκη παρουσιάζετο πέντε καὶ ἔξφοράς. Καὶ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἐσηκόνετο τότε, μὲ ὀφθαλμοὺς νυσταλέους, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, μᾶλλον ἢ ἦτοτον προθύμως, ὅτι, ἀπαιτοῦσεν ἡ μάμμη. Ἄλλοτε ἔπρεπε νὰ της τρίψῃ τὰ μαλλιά της μὲ τὴν βοῦρτσαν, ἐπὶ ἡμισίαν ὥραν, διὰ νὰ της περάσῃ, ὁ πονοκέφαλος ἄλλοτε νὰ της κινήσῃ τὰς χεῖρας διὰ νὰ ξεμουδιάσουσιν, καὶ ἄλλοτε νὰ της ἀναγνώσῃ καμμίαν προσευχὴν, διὰ νὰποκοιμηθῇ. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Αἰμιλίας, ἔχει κανεὶς ἀνάγκην ὑπνου ἔθεν ἦτο πολὺ συγχωρημένη, ἀν δὲν ἐφαίνετο πάντοτε, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐντέλως πρόθυμη. Τί ἀπλούστερον, παρὰ νὰ ἐπερναν μίαν νοσοκόμον, τουλάχιστον διὰ τὴν νύκτα!

Ὅλον τὸν Κιμπασσέτον εἶχεν αὐτὴν τὴν γνώμην. Ὅλοι ἐθεωροῦσαν τὴν Αἰμιλίαν ὀλίγον ὡς μάρτυρα, καὶ δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ τὸ λέγουν, πράγμα τὸ ὁποῖον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν τὴν ἐκολάκευε πολὺ. Ἐπιτέλους, νοσηλεύουσα τὴν μάμμην της, ἔκαμνε ἀπλῶς τὸ καθήκον της.

Ἡ μίς Ὁ' Νεῖλ, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς ἔστειλεν ἕνα ἄρνάκι ἀπὸ ζάχαριν, κόκκινον καὶ ἄσπρον, τὸ ὁποῖον ἡ Αἰμιλία διατήρησεν ἐπὶ πολὺ, εἰς ἀμνήμησιν τῶν δυσκόλων ἐκείνων ἡμερῶν. μολονότι τὸ παράξενον δῶρον τὴν ἔκαμνε νὰ γελάσῃ πολὺ ὅταν τὸ ἔλαβεν. Ἡ μίς Ὁ' Νεῖλ τὴν ἔπερνε λοιπὸν διὰ παιδὶ τεσσάρων χρονῶν, διὰ νὰ της στέλλῃ ζαχαρωτὰ; Ὅλοι αἱ φίλαι της τὴν ἐπισκέπτοντο συχνότατα. Καὶ ἡ διηνεκὴς εὐθυμία της τὸς ἐξέπληττε πάντοτε, διότι εἶχε ἠξευραν πόσον τῆς ἐστοίχιζε νὰποουσιάζῃ ἀπὸ τὸν σχολεῖον.

— Σὲ θαυμάζω, τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Χαρά. Πῶς εἰμπορεῖς νὰ διατηρῆς αὐτὴν τὴν εὐθυμίαν, εἰς σπῆτι τόσοο μεγαλλοκλινόν;

— Τὸ ἐπιβάλλω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Ὅταν κλαίω, βλέπω πάντα καὶ δευτέρου μανθῆλι νὰ σηκόνεται, προσέθεσεν ὑποδεικνύουσα, μὲ τὴν ἀκρὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν κυρίαν Φάγγ.

— Τί ἀγάπη, τί στοργὴν πού σου ἔχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ

Χαρά μὲ σοβαρότητα καὶ μητέρα σου νὰ ἦτο, δὲν θὰ ἔδειγνε περισσόβτερη.

— Ἐχει τόσα ὀλίγα πράγματα διὰ νὰγαπήσῃ, τὸ δυστυχισμένον πλάσμα! εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Φαντάζομαι πῶς θὰ εἶνε ἡ ζωὴ της! Νὰ μὴν ἀκούῃ τίποτε, τίποτε, οὔτε μουσικὴν, οὔτε φωνὴν ἀνθρώπου, οὔτε τὸν παραμικρὸν ἦχον! Ὡς τὴν ἀιώνια! εἶνε ὡς νεκρὰ ζῶτα! . .

— Μὲ κάμνετε νὰνατριχιάζω, Αἰμιλίε. Πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἄλλὰ διὰ τοῦτο σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, « ἡ ζωὴ της, ἡ εὐτυχία της, ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν της, » ὅπως λέγει ἕνας ποιητής.

[Ἐπεταὶ συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

« Ἄν ἡ μαμὰ ἦταν ἐδῶ, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κικὴ, θὰ τῆς ἐζητούσαμε τὴν ἄδεια ἄλλ' ἀφοῦ δὲν εἶνε. . . »

— Δὲν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτα σὲ κανένα! ἀποτελείωσεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἡ Μίς Δόρα εἶνε πολὺ φοβητσιάρρα, λέγει ἡ Κικὴ.

— Καὶ ἡ γρηῖ-Παγῶνα πολὺ μευρομύρα, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ἡ Παγῶνα κάνει ὠραία τσοκλάτα τοῦ Μπέμπη! λέγει ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα

« Οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀρκίζονται. »

τῆς Παγῶνας, δὲν ξεχνᾷ τὰ προτερήματά της.

— Ἀδιάφορο, Μπέμπη! σὺ νὰ μὴν πῆς τίποτα! ! !

— Ὅχι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης χονδραίων τὴν φωνίσταν του.

Καὶ οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀρκίζονται ὅτι δὲν θὰ ποῦν τίποτα εἰς κανένα.

— Ἀμὰ κάμωμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου, καὶ ἂν ἀνακαλύψωμε τίποτε νησιά . . .

« Τότε λοιπὸν πάρε το! »

— Οὐ! θίνακαλύψωμε πολλά, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Θὰ γυρίσωμε πίσω, θὰ κρατήσωμε καθένας ἀπὸ ἕνα, καὶ τᾶλλα θὰ τὰ χαρίσωμε τοῦ μπαμπᾶ.

— Ἐγὼ θίνακαλύψω τὸ μεγαλύτερο! λέγει ὁ Μπέμπης.

— Μόνον ποῦ δὲν ἔχομε πλοῖο! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ἰσως, λέγει ἡ δεσποινὶς Κικὴ μὲ φωνὴν σοβαρὰν, ἴσως! . . γιὰ νὰ ἱδοῦμε! . . »

Καὶ πλησιάζει τὸν Παυλῆν, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀφήσῃ κατὰ μέρος, καὶ τοῦ λέγει:

— Παυλῆ, σὺ γνωρίζεις ψαράδες. Μὰς χρειάζεται ἕνα καράβι γιὰ ἕνα σχέδιο ποῦ ἔχω. Ἄν μᾶς βρῆς κανένα ὡς αὔριο, θὰ σοῦ ζωσω ἕνα εἰκοσάλεπτο νίκελ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Παυλῆς φέρνει τῆς Κικῆς ἕνα ὠραῖο καραβάκι, ποῦ το κατεσκεύασε μονάχος του, μὲ τὸ σφυγιά του, ἀπὸ ἕνα κομμάτι φελλό.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἐφορμαίσθη ὑπερβολικὰ καὶ ὁ Γιαννάκης τοῦ εἶπε κατὰμουτρα ὅτι εἶνε κουτεντές.

Ὁ Μπέμπης ὅμως ἐπέμενε, ὅτι τὸ καράβι τοῦ Παυλῆ εἶνε πολὺ-πολὺ ὠραῖο καὶ πολὺ-πολὺ μεγάλο.

— Τότε λοιπὸν πάρε το! τοῦ λέγει ἡ δεσποινὶς Κικὴ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖ παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθῆναις, 10 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 19

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— "Οχι, εἶπεν ἡ Αἰμιλία γελῶσα, ὁσον διὰ τὴν ὄρασιν, ἡ κυρία Φάγγ δεν ἔχει νὰ φθονῆσῃ κανένα νομιζῶ ὅτι τὰ μάτια της εἶνε καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὰ δικά μου καὶ ἀπὸ τὰ δικά σου. Δεν ὀμιλεῖ... ἐγὼ ὁμως ὀμιλῶ γιὰ δέκα, κ' ἔτσι τὴν ἀναπληρώνω.

— Καὶ ὁ παππούς, τί γίνεται; — Δεν ξέρεις πόσον ἀνησυχῶ! ἀνόμη δεν ἐλάβαμεν γράμμα του. — Περίτερον; μήπως ἔστειλες κανένα κ' ἔχῃθ; — Πιθανόν... Νά, ἡ γιαγιά κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Χαῖρε, Χαρά! — Πόσον ἀργεῖς νὰ ἔρχῃσαι ὅταν σὲ φωνάζω, Αἰμιλία, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ, ὅταν τὸ κοράσιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Μὲ ποῖον ἦσουν; — Μὲ τὴν Χαράν.

— Καὶ τί ἐγύριεσεν ἐδῶ; ἔπρεπε νὰ ξιύρη, ὅτι σὲ σπῖτι πού ἔχουν ἄρρωστο, αἱ ἐπισκέψεις εἶνε ἐνοχλητικαί, διότι ἐμποδίζουν τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πού πρέπει.

Ἡ Αἰμιλία ἐδάγκασε τὰ χεῖλη κ' ἐμέτρησεν εὐσυνειδήτως εἰς τὰ δέκα πρὶν ἀποκριθῆ εἰς τὴν μίμημν της. Ἦτο ἡ μέθοδος, τὴν ὅποιαν ἐφήρμοζεν ἀπὸ τινος, διὰ νὰ εἶνε βεβῆλια ἐτι δεν θὰ της ἐφσυγεν ἀπὸ τὸ στόμα λόγος, διὰ τὸν ὅποιον κατόπι θὰ μετενοεῖ.

— Ἴδου ἓνα τριαντάφυλλο, τὸ ὅποιον ἡ Χαρά με παρεκάλεσε νὰ σας προσφέρω, εἶπεν ἄμα κητηρῶσθι ἄρκετὰ τριαντάφυλλον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶνε σπάνιον.

— Βάλε το στὸ νερό, εἶπεν ἡ κυρία Χώβ, μὲ ὕψος κάπως γλυκύτερον.

Καὶ εἰς αὐτὸ περιωρίσθησαν ὄλοι τῆς αἰ εὐχαριστία.

— Δὸς μου καὶ λίγο νερὸ νὰ πιῶ.

Καλά. Φεύγεις τώρα; Γιατί; Κάθησε ἐδῶ, μίλησέ μου λιγάκι. Ἄν ἦταν ἐδῶ ὁ παππούς σου, ἡ ξέφυρε πῶς νὰ με διασκεδάσῃ ἐκεῖνος! — Γιατί πράγμα μπορῶ νὰ σας μιλήσω; ἐπιθύρισε ἡ Αἰμιλία πολὺ στενωχωρημένη. Θέλετε νὰ σας διηγηθῶ τὸν μῦθον τοῦ ἐρυθροῦ ρόδου; εἶπε κυττάζουσα τὸ τριαντάφυλλον τῆς Χαράς. Ἄλλοτε ἦτο λευκόν. Ἄλλὰ μιὰ φορὰ ἐπληγώθη ἡ Ἀφροδίτη... — Καὶ τί με μέλει ἐμένα γιὰ τέτοια παραμύθια; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ.

Μίλησέ μου γιὰ πρακτικώτερα πράγματα. Πόσα λεπτά ἔχεις στὸ πουργί σου; (Πολὺ ὀλίγα, φεῦ! ἔπειτα ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκείνο τηλεγράφημα!)

— Δώδεκα, δεκατρία φράγκα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Τόσα μόνον; Ὁ πατέρας σου λοιπὸν δεν σου ἔστειλε τίποτε τώρα ὕστερα;

— Ὅχι, γιαγιά.

— Ἐμεῖς ὁμως δεν μποροῦμε νὰ σου δίδωμε καὶ χρήματα. Σὲ τρέφουμε, σοῦ ἔχουμε σπῖτι, ἔ φθάνει αὐτό!

Ἡ Αἰμιλία ἐκοκκίνισεν εἰς τ' αὐτία.

— Δεν σε μαλῶνω, παιδί μου, θέλελαβεν ἡ κυρία Χώβ. Ἄπλως σ' ἐρώτησα γιὰ νὰ ξιύρω. Ἄλλὰ κάτι καίεται... αἰσθάνομαι τὴ μυρουδιά... Πήγαινε γρήγορα νὰ ἰδῆς σὶδ μαγειρεῖτο.

Ἦτο καιρὸς, διότι τὰ δακρυα τῆς Αἰμιλίας ἀνέβλυζαν χωρὶς νὰ θέλῃ... Πόσον πικρὸς τῆ ἐφαινετο ὁ ἄρτος αὐτός, τὸν ἴποιον ἐπλήρωσεν ἀκούουσα τέτοια λόγια! Μίαν φορὰν εἶπεν εἰς τὸν Κάρολον, ὅτι πλούτος ἡ πτωχεία ὀλίγον τὴν ἐμελεῖ ναι' ἀλλὰ τὸ εἶπε, πρὶν αἰσθανθῆ τῆσιν θλίβερον τὴν ἀνάγκην τῶν χρημάτων, πρὶν κάμῃ χρεῖν. Ναι, ἡ Αἰμιλία εἶχε χρεῖν. Ὁφείλει ἐλόκληρον τριμηνίαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς μίς Λατχτιμπόντυ, καὶ δεν ἤξευρε πῶς νὰ τὴν πληρώσῃ. Ὁ πατέρας της, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐπανειλημμένως εἶχε ζητήσῃ χρήματα, δεν της εἶδε καμμίαν ἀπάντησιν.

— Ἄγ, πότε, πότε θὰ μεγαλώσω νὰ κερδίζω

«Ἐπιτέλους, τὸ μέτρημα ἐτελείωσε.» (Σελ. 146, στήλ. α')

Χαῖρον ἄστρον (ἔκαμεν πολὺ καλὰ νὰ γράψῃ; τὸ ψευδὸν ὄνομα μὲ τὸ ὅποιον σοῦ ἐξήγησαν ἀναταλλάξῃ; χαίρεισμάτα εἰς τὸν ἀδελφόν σου καὶ τὴν ἐξαδέλφην σου) Δόξα τῶν Πατρῶν (ναυαγεῖ ποτὲ τὸ Λαχεῖον; περιμένε καὶ θὰ το ἰδῆς καὶ γράφε μου) Σιρ-Λά-Φαλονάξ κτλ. κτλ.

Εἰς ὕσας ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ ποσοσέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ ἰσοσεῖς δεκατὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν ἁγίων, εἰς τὸ ὄνομα δέον νὰ γράφωσιν τὰς λέξεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς εἰς φακίλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.

[Κατὰ τὰν αὐτῶν προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἄρχεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.]

225. Λεξιγράφος.

Δύο προθέσεις ἂν ἐνώσῃς Χρονικὸν τε θὰ καὶ δώσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡμερησίου.

226. Στοιχειογράφος.

Ἄγριον ζῶον ἂν κοπῆς Ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ οὐρὰ, Αὐτὸ πού μένει θὰ βρεθῆ Στὰ περιθώρια μιᾶς χαρᾶς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Χαΐρας.

227. Τονόγράφος.

Ἄν γενιχῆς ὀνόματος, ὁ τόνος κινήθῃ, Ἐνα νησί γινώσκω τὸν εὐθὺς θὰ γεννηθῆ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλουδὶ τῆς Καυδίας.

228. Μαϊάνθορειδές.

*** * * * * Νάντικασταθαῶν οἱ * * * * * ἄσπεριστοι διὰ γραμ- * * * * * μάτων οὕτως, ὥστε * * * * * νάναγινώσκεται κατὰ * * * * * σειρὰν; νῆσος τοῦ Ἰονίου, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, νῆσος τῶν ἀντινυμφίαν, φυσικὸν φαινόμενον, ἐπίρρημα, μέρος τοῦ Κράτους, πρόθεσις; νῆσος τοῦ Αἰγαίου, φθόγγος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Αἰγαίου, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀντινυμφίαν, φυσικὸν φαινόμενον, ἐπίρρημα, μέρος τοῦ Κράτους, πρόθεσις; νῆσος τοῦ Αἰγαίου, φθόγγος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πικραμένης Καρδοῦλας.

229. Σύνθεσις λέξεων

Ἀκριβὸν διαδοχικῶς ἀπὸ τὴν πρώτην τῶν κάτωθι λέξεων 3 γράμματα, ἀπὸ τὴν δευτέραν 2, ἀπὸ τὴν τρίτην 3, ἀπὸ τὴν τετάρτην 2, καὶ οὕτω καθέξῃς, συνενῶν δὲ τὰ ὑπόλοιπα καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, σχηματίζουσιν μιὰν λέξιν:

Ἄγρᾶ, ἄρμα, μοῖρα, τομῆ, ἰκτίς, βῶδι, κτεῖς, ὄνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χοῖου Διαβόλου.

230 Φύρδην-Μίγδην.

κρόκασα αὐκρόκο τιμᾶ ἐνδ' ἄγχεθι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναιάμου

231. Ἀκροστιχίς μετ' ἑλλησοσμφώνου Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀσπερισκῶν, ἀποτελοῦν ἑλλησοσμφώνον, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις.

*** * * * *

1, Ἀρχαῖο-ατος βασιλεὺς, 2, Μοῦσα, 3, Ἀργοναυτὴς, 4, Γίγας, 5, Ὅρος, 6, Ὅρος, 7, Ἄνθος.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀ. Τ. Μπότσαρη.

232 Ἑλλησοσμφώνον.

ι - ι - ι - ο - ο - α - ι - ο - ω - υ - ο - ο - υ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σελιάνων